БИР ФУКЪАРЕ ВЕ ХАН

масал

Фукъаре бири ёл устюнде хангъа раст келе къала ве ондан сорай:

— Ханнынъ сарайына къайсы ёлдан кетиле? Ёл узакъмы? — дей.

Хан меракълана ве:

— Ханнынъ сарайы санъа не керек олды? — деп, сорай.

— Ханны кореджек олам.

— Я! Оны корип не япаджакъсынъ?

— Борджкъа пара истейджегим.

— Чокъмы?

— Олгъаны-оладжагъы он бинъ алтын.

— Он бинъ? Э-ей! Я бермесе?

— Бинъге тюшерим.

— Бинъ де чокъ десе?

— Айса юзь олсун, дерим.

— Я, барып, юзь алтын да бермесе?

— Бермесе, бермез даа. Не япаджакъсынъ онъа? Олмаса...

«Атлангъан къара эшегим дёрт баджагъынен бир кереден апайынъньнъ бала ятагъына далсын»! деп де, айланыр, юре беририм.

— Джесаретинъ етмез, япамазсынъ!

— Япарым.

Хан, фукъаренинъ бу джевабына ачувлана да, огюни алмакъ ичюн, шу саат бир айнеджилик тюшюне. Джан сакъларларындан бирине, яваштан, фукъарени сарайгъа озгъармасыны эмир эте де, озю кестирмеден джюйрюгини эвине джельдирте.

http://qirimjr.org/

Фукъарени ханнынъ хатынъа алып келелер. Хан тахтагъа минген. Къашлары чатыкъ, козю ачувлы, юзю серт. Хан сорай:

— Кимсинъ я сен? — дей.

Фукъаре, озюни аджеми косьтерип, ханны танымагъакдан ола.

— Ким олгъанымы тек бир рахметли анам биле эди амма, о заваллы да мен ахмакъкъа буны анълатыр-анълатмаз, джан берди, — деп, джеваплана.

— Манъа не ишнен кельдинъ?

— Борджкъа пара истейджек олам.

— Чокъмы?

— Ёкъ, олгъаны-оладжагъы он бинъ алтын!

— Он бинъ? Э-ей! Меним о къадар парам ёкъ!

— Мен бинъге де къаиль олурым!

— Амма мен бинъни де берамам!

— Айса юзь алтын олсун!

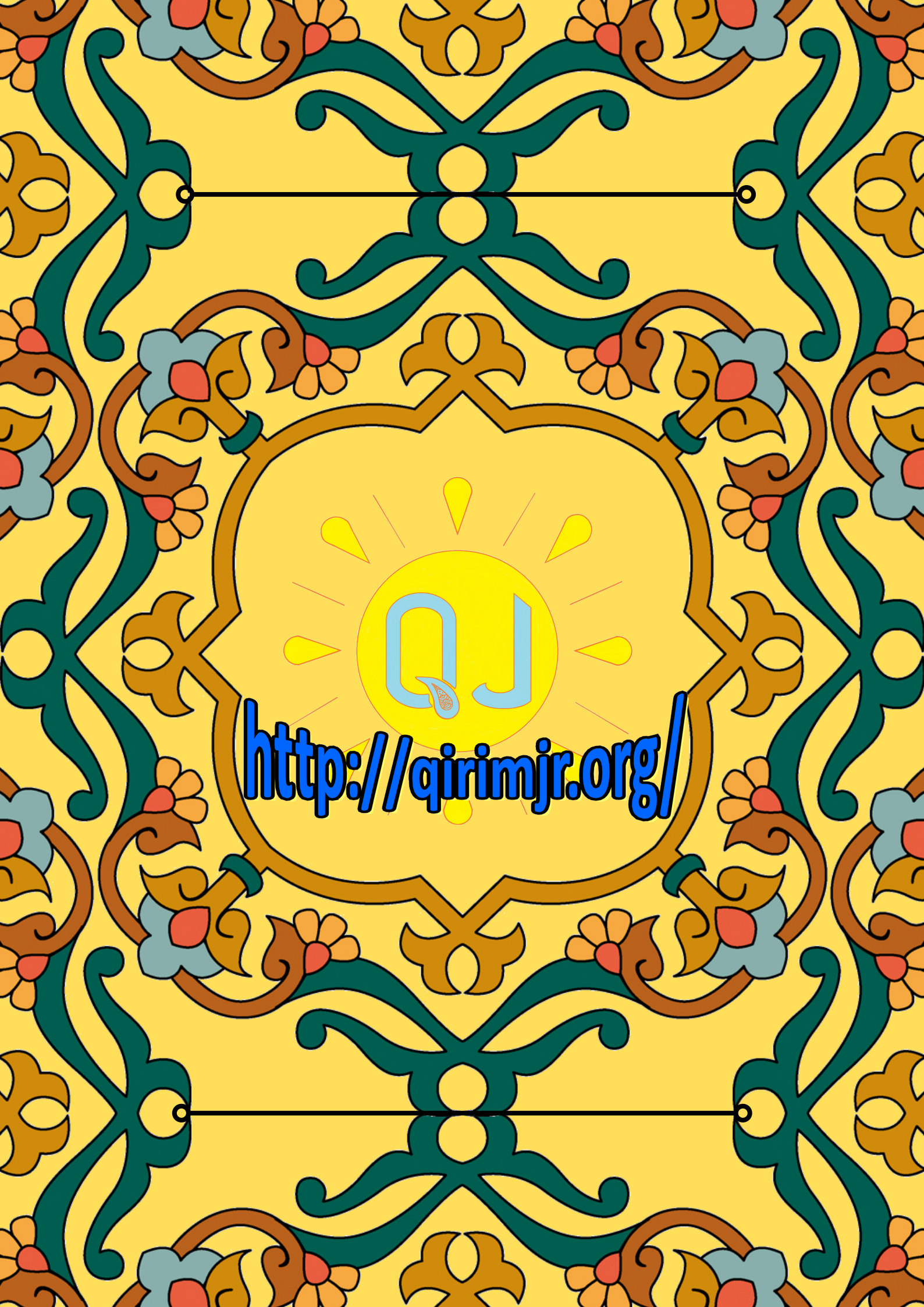
— Юзю де ёкъ.

— Ёкъ, дейсиз, э? Олмаса, олмаз даа. Чаре не? Лякин эр алда, бильмиш олунъыз, ханым султаным, меним къара эшегим сарайынъыз алдында, дёрт баджагынен бир кереден бала ятакъкъа далайым, деп тура.

Бойлеликнен усуллы, акъыллы фукъаре, дегенини этиб, сёзюнинъ саиби олуб чыкъкъан. Лякин шу фукъареге бир иш кесейим деп тахтына минген хангъа, ачувыны юттип, богъулмакъдан башкъа ич бир чаре къалмагъан.

http://qirimjc.org/

QJ
http://qirimjr.org/

BİR FUQARE VE HAN

masal

Fuqare biri yol üstünde hanğa rast kele qala ve ondan soray:

— Hannıñ sarayına qaysı yoldan ketile? Yol uzaqmı? — dey.

Han meraqlana ve:

— Hannıñ sarayı saña ne kerek oldı? — dep, soray.

— Hannı körecek olam.

— Ya! Onı körip ne yapacaqsıñ?

— Borcqa para isteycegim.

— Çoqmı?

— Olğanı-olacağı on biñ altın.

— On biñ? E-yey! Ya bermese?

— Biñge tüşerim.

— Biñ de çoq dese?

— Aysa yüz olsun, derim.

— Ya, barıp, yüz altın da bermese?

— Bermese, bermez daa. Ne yapacaqsıñ oña? Olmasa...

"Atlanğan qara eşegim dört bacağınen bir kereden apayıññnñ bala yatağına dalsın"! dep de, aylanır, yüre beririm.

— Cesaretiñ yetmez, yapamazsıñ!

— Yaparım.

Han, fuqareniñ bu cevabına açuvlana da, ögüni almaq içün, şu saat bir aynecilik tüşüne. Can saqlarlarından birine, yavaştan, fuqareni sarayğa ozğarmasını emir ete de, özü kestirmeden cüyrügini evine celdirte.

http://qirimjr.org/

Fuqareni hannıñ hatıña alıp keleler. Han tahtağa mingen. Qaşları çatıq, közü açuvlı, yüzü sert. Han soray:

— Kimsiñ ya sen? — dey.

Fuqare, özüni acemi kösterip, hannı tanımağakdan ola.

— Kim olğanımı tek bir rahmetli anam bile edi amma, o zavallı da men ahmaqqa bunı añlatır-añlatmaz, can berdi, — dep, cevaplana.

— Maña ne işnen keldiñ?

— Borcqa para isteycek olam.

— Çoqmı?

— Yoq, ölganı-olacağı on biñ altın!

— On biñ? E-yey! Menim o qadar param yoq!

— Men biñge de qail olurım!

— Amma men biñni de beramam!

— Aysa yüz altın olsun!

— Yüzü de yoq.

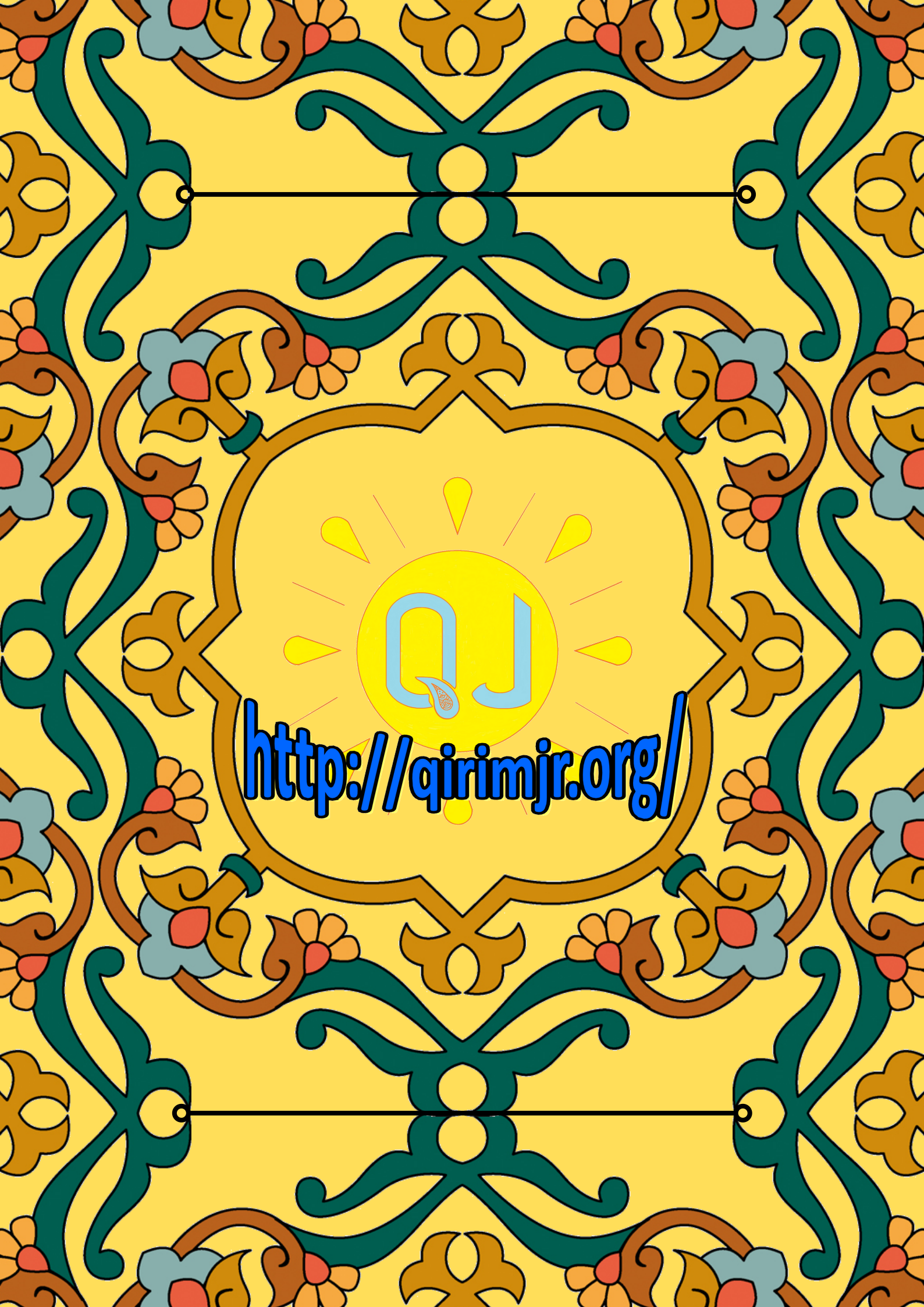
— Yoq, deysiz, e? Olmasa, olmaz daa.

Çare ne? Lâkin er alda, bilmiş oluñız, hanım sultanım, menim qara eşegim sarayıñız aldında, dört bacagınen bir kereden bala yataqqa dalayım, dep tura.

Böyleliknen usullı, aqıllı fuqare, degenini etib, sözüniñ saibi olub çıqqan. Lâkin şu fuqarege bir iş keseyim dep tahtına mingen hanğa, açuvını yuttip, boğulmaqdan başqa iç bir çare qalmağan.

http://qirimjc.org/

QJ
http://qirimjr.org/